

om under hensyn til plenarforsamlingens resolution af 9. februar 1946 om medlemsstaternes forhold til Spanien at stille ethvert skridt i henhold til protokollen og konventionen overfor Francoregeringen i Spanien i bero, sålænge denne regering er ved magten.

Fra Argentinas side blev der fremsat forslag om at slette denne passus i resolutionen, idet Argentina fandt, at Spanien, såfremt det havde underskrevet konventionen, også burde have adgang til at underskrive den nye protokol.

De skandinaviske lande deltog ikke i debatten. Den danske og den svenske delegation var enige om, at man, sålænge de af De Forenede Nationer vedtagne resolutioner om forholdet til Spanien stod ved magt, burde bevare den af det økonomiske og sociale råd foreslåede resolutionstekst i sin helhed. Udfra dette synspunkt stemte Danmark og Sverige imod det argentinske ændringsforslag, der imidlertid blev vedtaget i udvalget med 21 stemmer mod 14 og af forsamlingen den 18. november 1948 med 29 stemmer mod 11, medens 12 lande — som udtryk for deres utilfredshed med resolutionen — afholdt sig fra at stemme, deriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige.

7. Havana-chartret.

I diskussionen i 2. udvalg herom fremhævede De Forenede Staters repræsentant dette som et eksempel på, hvorledes lande med forskelligt økonomisk system og i forskellige udviklingsstadier kunne samarbejde. På lignende standpunkt stillede Englands repræsentant sig, medens Argentinas hævdede, at de industrialiserede lande havde standset ethvert forsøg på at føre industrialiseringen af de underudviklede lande ud i livet. Jugoslaviens repræsentant anså formålet med chartret at være at styrke USAs og andre industrielle magters dominerende økonomiske stilling, og Sovjetunionens

repræsentant hævdede, at såvel konferencen i Havana om handel og beskæftigelse som den i Genève havde fundet sted under utilstedeligt tryk fra visse stormagters og deres hjælperes side. Chartret præjudicerede de små landes stiling i toldtarif- og indførselsspørgsmål, fremmede de mægtigste landes interesser og indførte forskelsbehandling rettet mod de lande, der ikke var medlemmer af den internationale handelsorganisation (ITO).

Nogen resolution herom blev ikke foreslået.

8. Regionale kommissioner.

I 2. udvalg udtalte adskillige landes repræsentanter sig rosende om det af den økonomiske kommission for Asien og det fjerne Østen udførte arbejde. Sovjetunionens repræsentant fandt imidlertid, at det led under, at de ikke-selvstyrede lande derude ikke var repræsenteret i kommissionen. Han var ligesom Indiens og Pakistans repræsentanter imod, at Den Indonesiske Republik og Republikken Viet Nam ikke var i det mindste associerede medlemmer af den. Hollands repræsentant anså det derimod for rigtigt, at man ikke havde taget nogen beslutning om optagelse af Den Indonesiske Republik; han foreslog hele Indonesien gjort til associeret medlem af kommissionen.

Også om arbejdet i den økonomiske kommission for det latinske Amerika faldt der mange lovord.

Spørgsmålet om at nedsætte en tilsvarende kommission for det mellemste Østen, som er på rådets dagsorden, blev omtalt af en række landes repræsentanter, og plenarforsamlingen vedtog den 4. december (med 52 stemmer) på 2. udvalgs forslag en resolution, som anbefalede rådet at fremskynde sine overvejelser af spørgsmålet. Man drøftede ligeledes oprettelsen af en regional økonomisk kommission for Afrika, men noget resolutionsforslag blev ikke fremsat.